

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

BAAS BEST EN... ST. ANTONIUS

Geestig spel in één proloog en vijf taferelen

door

Emiel Barbaix & Maurits Notte

Toneelfonds J. Janssens

Antwerpen - 1993

Nr. 717

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ZEVEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde auteursrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel 4

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aankoopbewijs. Dit bewijs moet samen met een aanvraagkaart waarop plaats en datum(s) van opvoering werden ingevuld, minstens veertien dagen voor de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gecopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende auteursrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:
I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.

cop. 1941 Toneelfonds J. Janssens

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotocopie, microfilm of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

DRAMATIS PERSONÆ

ST. ANTONIUS VAN PADUA.

BROEDER ANTONIUS.

BAAS BEST, herbergier.

AMELIE, vrouw van Baas Best.

JEF, oude vrek, broer van Amelie.

FREE, gebuur van Baas Best.

DE DUIVEL.

St. Antonius-vereerders.

De rol van Amelie kan desnoods door een heer vertolkt worden.

« *Baas Best en... St Antonius* » werd voor de eerste maal opgevoerd te Gent, de 27 januari 1929, door het Katholiek Toneelgezelschap van Gent, onder leiding van Em. Barbaix.

JEF. — Wat blijft er?...

BAAS BEST (toont nog eens zijn ledige pijp). — 'n Luciferke l...

JEF. — Ah, ja!... Zeker, zeker, met plezier. (Haalt zijn doosje uit, geeft één enkel luciferke en stopt zijn doosje terug weg. — Tot Amelie). Zo met dat slecht weer, wilde ik niet naar huis gaan... 'k dacht: 'k zal bij Amelie wel 'n boterhammeke krijgen.

AMELIE. — Natuurlijk l...

BAAS BEST. — Wat?...

AMELIE. — Kom maar mee in de keuken, Jef... 'k Heb juist nog 'n beetje kaas. (Af in de keuken).

BAAS BEST (tot zichzelf). — Paf!... ons laatste beetje kaas is ook gaan vliegen!

JEF. — Wat blijft er u?...

BAAS BEST. — Ik zeg dat 't goeie kaas is... hollandse... met gaatjes in... Zeg, Jef, hebt ge mij niet 'n pijpke tabak?

JEF. — Zijt ge zonder?

BAAS BEST. — Ja.

JEF. — Oh! 't Is niets. (Gaaf in zijn zak en haalt zijn luciferdoosje uit). Kom, geef mij dan mijn luciferke terug. (Neemt het luciferke uit de handen van Baas Best, steekt het in zijn doosje en gaat af in de keuken).

BAAS BEST (staat als aan de grond genageld. — Tot het publiek). — Da's goed hein?!... Zoudt ge daar nu niet dood van vallen?!... Maar 'k zal 't maar liever niet doen, anders zit mijn vrouw nog met de onkosten van mijn begrafenis aan haar been. (Zucht). ...Ach!... Wat is de wereld toch 'n aardige parochie!...

FREE (op, heeft een werkszakje over de schouder). — De goeie dag!

BAAS BEST. — Dag, geuur!

FREE. — Geef mij 'n druppel, Baas.

BAAS BEST. — Ja, Free. (Gaaf achter de toog).

FREE (legt zijn werkszak op de tafel; plots aan iets denkend). — Nondedomme!... 'k Ben iets vergeten... Schenk maar in, Baas... 'k kom seffens terug. (Op de werkszak wijzend). 'k Mag dat hier wel laten liggen, hé?

BAAS BEST. — Zeker!... Doe maar!

PROLOOG

Een minderbroederskerk. Het altaar van St. Antonius is versierd met bloemen en kaarsen. Rechts, de deur van de sakristie. Links, de uitgang der kerk.

Het doek gaat langzaam op.

DE GELOVIGEN (zingen). —

Het smeeklied

O! Grote vriend van God
En vriend van alle mensen,
Wij minnen U zo teer
En knielen ned'rig neer.
Gij kent ons droevig lot,
Ons innerlijke wensen,
Bespaar ons d'eeuw'ge dood
En red ons uit de nood.

O! Heilige Antonius,
Wij knielen diep, zie op ons neer;
Wij bidden U en smeken U:
Geef ons de vreugd des harten weer!

De gelovigen verlaten de kerk.

Broeder Antonius komt rechts op, knielt voor St. Antonius en gaat links af.

AMELIE (*alleen, lezend in haar kerkboek*). — O! Heilige Antonius, het is vandaag uw schone feestdag en mijn noveneen loopt ten einde. Negen dinsdagen heb ik gebeden; ik heb gebiecht en ben te kommunie geweest. O, wat was het mij zoet en aangenaam u te vereren. Heb dank voor uw goedheid, maar verhoor nu ook mijn gebed. (*Blijkt op naar St. Antonius*). O, heilige Antonius..., ik vraag u slechts twee dingen. Help ons uit de moeilijke toestand, waarin we verkeren. Ge weet... wij hebben schulden moeten maken — oh! ik kan er 's nachts niet van slapen. — Geef toch dat we eerlijk ons brood mogen verdienen!... En dan... mijn man, St. Antonius... hij is goed van harte genoeg... maar zo onverschillig... zo weinig bekommerd om zijn eeuwig welzijn... Oh! geef hem toch betere gevoelens, St. Antonius!... Dat is alles wat ik u vraag... (*Sluit haar kerkboek*). Ik ga u nu verlaten, St. Antonius... maar als ik enigszins kan, zal ik nog eens terugkomen... naar d'Hoogmisse... en naar 't Lof ook, als ik kan... Dat beloof ik u! (*Maakt het kruisteken en knielt*). Geloofd zij Jezus-Christus! (*Staat op en gaat naar links; zij ontmoet Broeder Antonius*). Eerwaarde Broeder.

BROEDER ANTONIUS. — Madameke?

AMELIE. — Zoudt ge 'ne keer 'n kaarske willen doen branden voor St. Antonius, a. u. b.?

BR. ANT. — Zeker, madameke, met plezier.

AMELIE (*geeft een geldstukje*). — Als 't u belijft, Eerwaarde Broeder.

BR. ANT. — Ik zal het tijdens d'Hoogmisse aansteken... dat is krachtiger, ziet ge...

AMELIE. — Zoals ge wilt, Eerwaarde Broeder.

BR. ANT. — Ha! Da's goed... St. Antonius zal tevreden zijn.

AMELIE (*groetend*). — Eerwaarde Broeder.

BR. ANT. — Dag, madameke!

AMELIE (*links af*).

BR. ANT. (*alleen, beziet het geldstuk*). — Nog 'n kaarske voor St. Antonius... 't En is wel geen groot voor 'ne frank... maar 't zal toch wel 'n uurke branden. (*Neemt een kaarsje uit een doos en plaatst het bij de andere, doch zonder het*

aan te steken). Nu ben ik weer met u alleen, St. Antonius... er was veel volk in de kommuniemis, hé?... Ja, St. Antonius, ge ziet wel, dat ik voor u al doe wat ik kan... Ik ben langs alle kanten bloemen gaan schooien en kaarsen... en ge ziet wel dat ik 'n goeie schooier ben, hé? Och ja!... ik ben maar 'n arm kloosterbroederke, maar 'k doe toch al wat ik kan. *(Zet zich op de knieën en maakt een kruisteken)*. St. Antonius, ik draag u mijn goede wil op als 'n nietig geschenk voor uw feestdag!... *(Met een zucht)*. Ja... Pater Gardiaan zegt altijd, dat ik twee grote gebreken heb: mijn verstand te weinig te gebruiken en mijn tong te veel. Ja!... van mijn verstand zal ik maar niets zeggen, maar van mijn tong... dat ik 'n lange tong heb... dàar ben ik fier op!... 't Is waar... 'k zou ze wat meer moeten bedwingen en wat minder mijn neus voorbij praten... maar is het niet aan mijn tongske te danken, dat ik van de mensen alles weet te bekomen wat ik nodig heb voor 't versieren van uw beeld?... Manske uit de snoepwinkel wilde mij gisteren haar bloempotten niet geven, uit vrees, dat ik ze zou laten verdrogen, maar 'k heb het haar zó goed wijsgemaakt, dat ze deze morgen zelf... *(Houdt plotseling op; bezie St. Antonius)*. Maar 'k embeteer u zeker, St. Antonius, met al mijn flauwe praat?... *(Staat op)*. Ik zal maar liever de bougiekens uitblazen, anders branden ze nog allemaal op... en heb ik niks meer voor d'Hoogmisse. *(Blaast de kaarsjes uit)*. Zie, St. Antonius, had ik zoveel wijsheid in mijn hersens, als wind in mijn longen... ik blies heel de wereld slim... en mij er bij!... Ja, eentje voor eentje... Zó zal het met mij ook 'ns gaan... langzaam uitdoven onder de grote adem van God... Na al mijn dagen, na zoveel kaarskens hier vóór uw altaar te hebben geofferd, zal er 'ns 'n dag komen... *(Blaast het vierde laatste kaarsje uit)*. Nog drie!... Nog driemaal zuchten en alles zal voorbij zijn. *(Blaast het derde laatste kaarsje uit)*. Nog tweemaal... en mijn ziel zal opvliegen ten hemel. *(Blaast het voorlaatste kaarsje uit)*. Nog 'n laatste zucht... en ik zal voor eeuwig bij u zijn, St. Antonius! *(Blaast het laatste kaarsje uit)*. Het toneel is volledig donker. Onzichtbare engelen zingen heel zacht het « *Si quaeris miracula* ». Een fel licht bestraalt

St. Antonius; Broeder Antonius ligt diep geknield voor het altaar).

BR. ANT. (*in extase*). — Sint Antonius !...

SINT ANT. — Vrees niet, Broederke... God is met u !

BR. ANT. — O ! St. Antonius !... Mijn heilige patroon !... Wat zijt ge heerlijk en schoon !... Mijn ziel trilt !... Ik hoor muziek... muziek !... Duizenden engelen zingen... O ! wat 'n zaligheid. Wat 'n zaligheid. (*De zang sterft langzaam weg*).

SINT ANT. — Broerke, verheug u in de Heer, want ik heb u uitverkoren onder zoveel anderen omdat gij mij zo on-eindig bemint.

BR. ANT. — Sint Antonius ?...

SINT ANT. — Ge zult mij helpen in het uitvoeren van de besluiten der Goddelijke Voorzienigheid... God wil het ge-bed verhooren van een mijner ijvervolle vereerders... Een ziel, zo kostbaar aan God, gaat verloren en gaat zich zelf uit onverschilligheid verdoemen... Ik reken op u, broerke, om die ziel te redden !

BR. ANT. — Op mij, St. Antonius ?... op mij ?... maar... ik ben maar 'n nietig kloosterbroerke... Hoe zal ik ?... 'k Heb niet het minste begrip... zelfs geen onsje verstand van al die dingen...

SINT ANT. — Ik zal u uitzenden tot een arm ver dwaald schaap... tot 'n afgedwaalde ziel... We moeten die redden en terugvoeren naar de grote schaa pstal van God !

BR. ANT. — Maar, St. Antonius... da... da... dat zal ik niet kunnen... ik kan nog voor mijn eigen niks doen... Denk maar aan mij twee grote gebreken : mijn tong... en mijn arm verstand !...

SINT ANT. — Uw gebreken zullen deugden worden... Uw verstand brenge licht... uw tong de redding !

BR. ANT. — Daar begrijp ik niks van, St. Antonius... ik... ik begrijp u niet !... O ! vraag me al wat ge wilt... vraag me om uw altaar nog mooier te versieren, en 'k zal nog beter m'n best doen ;... ik zal al de bloempotten vragen uit heel de gemeente... Vraag me om tegen morgenvroeg heel de kerk te kalken, en 'k zal het doen, maar 'n ziel redden, St. Antonius... 'n ziel redden ?... Dat heb ik nooit gedaan !...

dat kan ik niet!... O! St. Antonius, vraag dat liever aan een van onze paters... die hebben daarvoor gestudeerd, maar ik, St. Antonius... ik...?

SINT. ANT. — Met Gods genade kan men alles, broeder; God vraagt de mens nooit iets boven zijn krachten. Luister goed naar uw zending... Ge zult tijdens de Hoogmis — de stad ingaan. Op uw weg — zult ge 'n herberg vinden — waarvan op het uithangbord — een grote witte kat is geschilderd... Zonder schroom zult ge daar binnengaan — en aan de herbergier, die men — Baas Best — noemt — zult ge een brood vragen voor mijn arme mensen. — Meer hoeft ge niet te doen!...

BR. ANT. — Is... is dat... alles, St. Antonius... alles?

SINT. ANT. — Ja, dat is alles!

BR. ANT. — O! Ja!... Ja, ja, dat zal ik kunnen, Sint Antonius... dat zal ik kunnen... Ik heb dat nog gedaan... ik ben 'n goeie schooier, ik... ik kan 't goed zeggen, ik... het is mijn specialiteit de mensen te bepraten... ik kan...

SINT. ANT. (*glimlachend*). — Praat maar niet te veel, Broerke!

BR. ANT. — Nee, nee, St. Antonius... ge moogt gerust zijn... Ge moogt op uw twee oren slapen... Ik zal mijn neus niet voorbij praten... Dat beloof ik u!...

SINT. ANT. — Vrede aan de mensen van goede wil. (*Zegent het broederke. Volledige duisternis*).

DOEK

(Einde van de proloog).

EERSTE TAFEREEL

In de herberg « De Wittè Katte ». Een toog, een tafel en drie stoelen. Rechts de keukendeur. Links: de trap naar de eerste verdieping. Achterplan: ingang der herberg en een zichtbaar uithangbord.

Het toneel is ledig.

BAAS BEST (*achter de schermen roepend*). — Amelie!... Amelie! (*Op rechts*). Hier ook niet?... (*Tot het publiek*). Hebt ge mijn Amelie niet gezien?... Nee?... Ja, ge moet weer niet vragen, waar ze is... Naar de kerk, natuurlijk... bij Sint Antonius!... Was ze nu hier geweest... we konden beginnen nu zult ge natuurlijk nog 'n beetje moeten wachten — dat is klaar!... Enfin, wat patientie, hein!... Dat hebt ge van die vrouwen, zie, die hele dagen in de kerk zitten... Die zijn er nooit als ge ze nodig hebt. (*Ziet even naar buiten*). — Ha!... daar is ze! 'k Wenste, dat ge ze nu 'ns zaagt afkomen... 't Is gelijk één der bedrukte vrouwen, die van de kruisweg is getuimeld. (*Neemt spoedig een vod en doet alsof hij de tafel schoonmaakt*).

AMELIE (*op*). — Hoho! Reeds zo vroeg aan 't werk?

BAAS BEST. — Hm!... Ik ben reeds vroeger op dan gij... of beter, ik ben reeds vroeger aan 't werk dan gij!

AMELIE. — Voor zo dikwijls dat 't gebeurt!

BAAS BEST. — Naar de kerk geweest?

AMELIE. — Ja!

BAAS BEST. — Bij St. Antonius?

AMELIE. — Ja!

BAAS BEST. — En, wat heeft hij gezegd?...

AMELIE. — Spotter!

BAAS BEST (*duwt Amelie ter zijde*). — Pas op! (*Doet alsof hij iets wil grijpen*).

AMELIE. — Wat is er?

BAAS BEST. — Laat mij doen!... (Loopt over het toneel, springt op de tafel, kijkt door zijn twee vuisten als door een « verrekijker »).

AMELIE. — Maar wat is er toch?...

BAAS BEST. — Ik wil zien of er niets te vangen is.

AMELIE. — Wat te vangen?

BAAS BEST. — 'n Beetje geluk, hein!... Ja, Amelie, er is 'n spreekwoord, dat zegt: 't Geluk vliegt, en wie het vangt heeft het... Ik wil dus proberen of ik het niet vangen kan.

AMELIE. — Wat zijn dat nu voor dommigheden?

BAAS BEST. — Dommigheden?... Ik ben dus 'n dommerik?...

AMELIE. — Dat zeg ik niet.

BAAS BEST. — Nee... maar ge geeft het te verstaan! (Springt van de tafel). Kijk nu 'ns aan, Amelie. Ik ben 'n dommerik... omdat ik 't geluk en de voorspoed zo maar uit de lucht wil grijpen... maar gij, die negen dinsdagen Sint Antonius' voeten verwarmt met kaarskes en bougiekes... gij zijt slim!

AMELIE. — Maar ge lastert God!

BAAS BEST. — Ik laster niemand... maar men zal me nooit wijsmaken, dat St. Antonius weer geld in onze portemonnee zal toveren of zal weergeven wat men verloren heeft... of dat door 'n noeven zo alles goedkomt, heel alleen.

AMELIE. — Zó zal St. Antonius ons natuurlijk niet helpen.

BAAS BEST. — Och! kom, Amelie... hoe meer ge naar de kerk loopt hoe slechter het hier wordt... Hoe meer bougiekes ge doet branden... hoe meer schulden we moeten maken!

AMELIE. — Hadt ge naar mij geluisterd, dan was 't nooit zover gekomen.

BAAS BEST. — Het is dus mijn fout?... Ja, natuurlijk!

AMELIE. — Waarom bleven we in onze schoenwinkel niet?... We verdienden toch deftig ons brood.

BAAS BEST. — Ons brood?... 't Zout in onze soep wilt ge zeker zeggen... Och kom, ge klaagde verdekke zelf putten in d'aarde... We waren op 't laatste blij, als w'in de week nog 'n paar schoenen mochten afleveren en 'n paar zolen en achterlappen... Dat was toch ook zo vet niet, hein?

AMELIE. — En nu ? Is 't nu beter ?

BAAS BEST. — Wie kon dat voorzien?... Er was in de tijd van weduwe Driesch geen floranter herberg dan « De Witte Katte »... Is 't mijn schuld, dat ze verviel ?

AMELIE. — Ik ben voor geen herberg... dat weet ge !

BAAS BEST. — Ja, dat weet ik, en juist daarom ook is 't uw schuld. Een herberg is te gemeen voor madame... ze kan naar al die zever niet luisteren... Och kom, ge zoudt beter uw gezicht wat poeieren en uw haar naar de mode laten knippen.

AMELIE. — Ik ?...

BAAS BEST. — Ja, gij !... maar nee !... altijd maar in uw keuken... 't is te veel, dat ge de mensen 'n goeie dag geeft ; ge kunt niet verdragen, als 's zondags Tiest hier 'ns komt met zijn harmonika, dat de jonge gasten eens dansen... dat is niet deftig... Mijnheer Pastoor zou er kunnen op spreken. Maar maak dan van uw herberg 'n kapelleke !... 't Is waar ook... 'k zou 't nog vergeten... er moest hier 'n Sint Antonius staan, om te zegenen ;... ja, ge ziet het !... 'k Moet mij inhouden of 'k stel hem in de regen ! Verdoeme !

AMELIE. — 'k Zou beschaamd zijn... gemene vent, die ge zijt !

BAAS BEST. — 't Is waar ook !... Ge zoudt 'n heilige doen vloeken, gij !

AMELIE (*terwijl ze naar de keuken toegaat, zuchtend*). — Sint Antonius, vergeef het hem, want hij weet niet wat hij... zegt !

BAAS BEST (*haar naäpend*). — Sint Antonius, vergeef het haar, want ze weet niet wat ze... doet !

AMELIE (*ziet nog eens om*).

BAAS BEST. — Amelie... gij moest masceur geworden zijn en ik pater... dan hadden we allebei onbezorgd de kost.

AMELIE (*af, links*).

BAAS BEST (*tot het publiek*). — Ziet ge dat nu... Al geen avance ! Hoe meer ge praat hoe slechter !... 'k Heb het dikwijls gepeinsd en dikwijls gezegd : geen praten aan 't vrouwvolk, jongens !

AMELIE (*in de keukendeur, kwaad*). — Hebt g'al g'eten ?

BAAS BEST. — Wat belieft er u, Amelie ?

AMELIE. — Of ge reeds koffie gedronken hebt?
BAAS BEST. — Wel, gij zijt beleefd!... Neen ik, Amelietje, 'k ben nog nuchter.
AMELIE. — Allo, spoed u dan! (*Wil af in de keuken*).
BAAS BEST. — Amelie!
AMELIE. — Wel?
BAAS BEST. — Zijt ge nog kwaad?
AMELIE (*wil weer weg*).
BAAS BEST. — Amelie, luister eens... 'k Moet u wat zeggen!
AMELIE. — Ja.
BAAS BEST. — Ik heb zo bij mijn eigen gedacht, Amelie — ik weet niet of g'er mee zult akkoord gaan — maar ik heb zo bij mijn eigen gedacht...
AMELIE (*ongeduldig*). — Welnu, wat hebt ge gedacht?
BAAS BEST. — Hoejejoe, ge moet mij daarom zo vies niet bezien. Ge weet nog niet wat ik ga zeggen en doet als gingt ge me opeten... Luister, ik heb zo bij mijn eigen gedacht — niet kwaad zijn hein?
AMELIE. — Nu?
BAAS BEST. — Indien we zo... van de een of de andere... een paar duizend frankskes konden geleend krijgen, hein?
AMELIE. — Hebben we dan nog geen schulden genoeg?
BAAS BEST. — Juist daarom... We zouden eerst en vooral onze kleine schulden kunnen betalen... en met de overschot... zouden we misschien... e... 'n automatische piano kunnen kopen of 'n orgelke...
AMELIE (*kwaad*). — Om hier te laten dansen, zeker? Nee, dat zal hier nooit gebeuren!
BAAS BEST. — En waarom niet... Dat zou toch...
AMELIE. — Nooit, zeg ik!... Zijn er dan geen danskoten genoeg?...
BAAS BEST. — Maar...
AMELIE. — Nooit zeg ik!... Nooit!... en daarmee is 't uit. (*Af, in de keuken*).
BAAS BEST (*tot het publiek*). — Voilà! 'k Heb weeral te veel gezegd.
JEF (*in het deurgat met open paraplu, onder de arm een « handtasje »*). — Sasasa! Zo'n weer... daar zoudt ge, sa-

sasa, nat van worden. (*Sluit zijn paraplu en komt binnen*).
Dag Baas!... Hoe is 't hier?

BAAS BEST. — Slecht!

JEF. — Slecht? Sasasa, slecht? (*Stelt zijn paraplu in de hoek*). Wat scheelt er dan aan?

AMELIE (*op uit de keuken*). — Ah! Dag Jef!

JEF. — Dag, zuster... Sasasa! Wat hoor ik daar dan? (*Tot Baas Best en Amelie*). Ge zijt zeker weer aan 't kibbelen geweest, hé?

AMELIE (*bezieet Baas Best in d'ogen als wilde ze zeggen: Hebt g'het al moeten vertellen*).

BAAS BEST. — Aan 't kibbelen? En we komen overeen gelijk twee blikjes in 't water... hein, Amelie?

JEF. — Waarom zet ge dan allebei zo 'n zuur gezicht?

BAAS BEST. — Zuur gezicht?... Ge zoudt gij zeker lachen als ge... (*bemerkt de kwade ogen van Amelie en verandert plotseling het vervolg van zijn zin*) ...als ge pijn hebt aan de maag...

JEF. — Ha!... pijn aan de maag... Ja, maagpijn zegt niet veel... 'n slechte spijsvertering?!... (*Haalt zijn pijp uit en vult ze. Tot Amelie*). Hij zou 's morgens op zijn nuchtere maag een pekelharingske moeten eten. (*Tot Baas Best*). Dat doet de maag opengaan.

BAAS BEST. — Daar heb ik geen last van... (*Haalt ook zijn pijp boven maar heeft geen tabak*).

JEF (*tot Amelie*). — Hewel zuster, zijt ge niet te kommunie geweest met St. Antonius zijn feestdag?...

AMELIE. — Ik kom er van!

JEF. — Ja?... Ik ook!... Hoe ik u niet gezien heb?

AMELIE. — Veel volk, hé?

JEF. — Ja!... 't Is de bijzonderste dag, hein!

BAAS BEST (*tot het publiek*). — Twee koeken van één deeg!

JEF. — Zegt ge iets, schoonbroer?...

BAAS BEST. — Dat ge regelrecht naar de hemel zult gaan! (*Tot het publiek*). Ofwel er dwars door!

JEF. — Als 't God belieft.

BAAS BEST (*op zijn ledige pijp wijzend*). — Jef!... Hebt ge mij geen luciferke?...

FREE (*af*).

BAAS BEST (*haalt een fles te voorschijn*). — Verdekke!...
Mijn fles is leeg!... Wat nu gedaan?...

AMELIE (*op uit de keuken*). — Welnu?... moet ge geen
koffie drinken? ?

BAAS BEST. — Spoed u, Amelie, geef mij 'ns vijftig
frank!

AMELIE. — Vijftig frank?... Waarom?

BAAS BEST. — Om 'n fles jenever te halen. Free komt
om 'n druppel en de fles is leeg.

AMELIE. — Ik heb maar twintig frank.

BAAS BEST. — Verdraaid!...

AMELIE. — Hebt gij dan niets meer?

BAAS BEST. — Goed dat!... (*Pauze*). Amelie... wil ik aan
Free wat geld vragen?

AMELIE. — Aan Free?... Maar wordt ge gek?...

BAAS BEST (*opstuivend*). — Waarom?

AMELIE. — Roep zo niet!... Moet mijn broer het ook
weten?

BAAS BEST (*stiller*). — Maar enfin... we moeten toch iets
doen...

AMELIE. — Oh! zwijg... God beware mij... aan Free
geld vragen... Oh! Ik zink in de grond van schaamte!

BAAS BEST. — Schaamte? Nee, hoogmoed... voor de
mensen... en ondertussen kunnen wij kasseistenen binnen-
draaien met gestoofde boomtakkes — 't is toch donker van
binnen — 't zal dus niemand zien!... (*Kwaad*). Hm... Maak
dat ge wegkomt! ...

AMELIE (*af in de keuken*).

FREE (*op met een klein pakje in de hand*). — Zie zo!...
Daar ben ik al! (*Steekt het pakje in zijn werszak en gaat
naar de toog*). Wel?... Nog niets ingeschonken?

BAAS BEST. — Ik wilde juist vragen wat ge besteld hadt.
'n Glas bier geloof ik, hein?

FREE. — Nee, nee!... 'n Druppel... al vergeten?

BAAS BEST (*verlegen*). — Ha, ja! 'n Druppel... (*Krabt
zich achter het oor*). Mag het soms niets anders zijn, Free?

FREE. — Iets anders?... Ba, neen 't potdorie!... Als ik
jenever vraag... is 't da'k jenever luste!...